

**RAYMOND
KHOURY**

**SPÁSA
TEMPLÁŘŮ**

Pokračování bestselleru Poslední templář

**RAYMOND
KHOURY
SPÁSA
V
TEMPLÁŘŮ**

2011

Copyright © 2010 by Raymond Khoury
Translation © 2011 by Hana Pernicová
Cover design © 2011 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE TEMPLAR SALVATION,
vydaného nakladatelstvím Dutton, New York 2010,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba a obálka: ≡ Dušan Žárský
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2011

ISBN 978-80-7303-701-7

*Pro otce,
nejlaskavějšího člověka, jakého jsem kdy poznal*

Prolog

KONSTANTINOPOL ČERVENEC 1203

„**P**řikrčte se a buďte zticha,“ zašeptal šedovlasý muž a pomohl rytíři přešplhat přes cimbuří na ochoz. „Na hradbách se to strážemi jen hemží a vzhledem k obležení jsou pořád ve střehu.“

Everard z Týru se rozhlédl a napíнал oči do tmy, zda nepostřehne známku nebezpečí. Nikde nikdo. Věže po obou stranách se rýsovaly daleko a v bezměsíčné noci nebylo vidět ani mihotavé pochodně patrolujících nočních hlídek. Opatrovatel vybral šikovné místo, kudy je propašovat dovnitř. Když si pospíší, mají slušnou naději zdolat zbytek opevnění a vniknout nepozorovaně do města.

Dostat se pak bezpečně ven, to bude jiná.

Třikrát škulbl za provaz, aby dal znamení pěti řádovým bratřím, kteří čekali dole ve tmě pod vnější stěnou mohutné hradby. Jeden po druhém vyšplhali po provazu s navázanými uzly a poslední ho za sebou vytáhl nahoru. Tásili meče, pevně je sevřeli mozolnatýma rukama a v řadě za sebou přeběhli za svým průvodcem přes ochoz. Znovu provaz rozmotali a spustili ho, tentokrát na vnitřní straně hradeb. Chvilí poté všichni stanuli na pevné zemi a chvátili za mužem, jehož nikdo z nich neznal, do města, kam nikdy dřív nevčkročili.

Šli přikrčení a pohybovali se co nejtišeji; netušili, kam je Opatrovatel vede, a nechtěli, aby je někdo zahlédl. Místo tradičních bílých plášťů – těch s výrazným červeným tlapatým křížem – měli přes tmavou tuniku černý kabátec. Neměli důvod stavět na odiv svou

pravou totožnost. Ne když putují nepřátelským územím, a už vůbec ne ve chvíli, kdy se plíží do města obleženého křižáky papeže Inocence. Vždyť i oni jsou vlastně křižáci. Pro obyvatele Konstantinopole patří templáři k papežovým lidem. Jsou nepřátelé. A Everard si dobře uvědomoval, jak strašlivý osud čeká rytíře zajaté za bitevní linií.

On však Byzantince za nepřátele nepokládal a do města nepřicházel na papežův rozkaz.

To rozhodně ne.

Křesťan proti křesťanu, pomyslel si, když míjeli kostel, teď na noc zavřený. *Copak tohle šílenství nikdy neskončí?*

Měli za sebou dlouhou a namáhavou cestu. Během jízdy zastavovali co nejméně a ždímalí z koní poslední zbytky sil. Vzkaz, který dorazil od Opatrovatelů z útrob byzantského hlavního města, byl nečekaný... a nadmíru znepokojivý. Město Zara na dalmatském pobřeží bylo nepochopitelně vyplněno papežskou armádou – nepochopitelně, protože bylo nejen křesťanské, ale dokonce katolické. Poté se benátská flotila převážející chamtivé účastníky čtvrté křížové výpravy dala znovu do pohybu. Jejich dalším cílem byla Konstantinopol. Údajně chtěli znovu dosadit na trůn svrženého a oslepeného císaře a jeho syna. A jelikož byzantské hlavní město nebylo katolické, ale patřilo k řecké ortodoxní církvi – a také vzhledem k masakru, který se tam odehrál před několika desítkami let –, mělo před sebou chmurné vyhlídky.

A tak Everard s řádovými spolubratry spěšně vyrazil z templářské pevnosti v Tortose. Ujížděli po pobřeží na sever a poté na západ, projeli nepřátelským arménským a seldžuckým územím v Kilikii, hledali si cestu vyprahlou pustinou Kappadokie a celou dobu se drželi co nejdál od osad a měst, aby se vyhnuli střetům. Když dorazili do blízkosti Konstantinopole, křižácká flotila – přes dvě stě galér a nákladních lodí s koňmi pod osobním velením mocného dóžete – už zaujala pevné pozice ve vodách obklopujících největší město své doby.

Obléhání už začalo.

Času ubývalo.

Schovali se do tmavého kouta aby nechali projít unavený pěší strážní oddíl, a pak šli za Opatrovatelem dál, přes malý hřbitůvek do hustého hájku, kde na ně čekal koňský povoz. Vedle něj postával s otěžemi v rukou jiný prošedivělý muž, pod jehož vážným výrazem prosvítaly hluboké obavy. *Druhý ze tří*, pomyslel si Everard. Zatímco jeho muži šplhali dozadu na korbu, kývl mu na pozdrav. Brzy nato se vnořili do města. Everard tu a tam vykoukl škvírou v plachtě.

Něco takového jaktěživ neviděl.

Dokonce i ve tmě rozeznával obrysy mohutných vznosných kostelů a monumentálních paláců. Nevěřil by, že tak veliké vůbec mohou existovat. Už jen svým počtem vyrážely dech. Řím, Paříž, Benátky..., měl to štěstí, že všechna ta města před lety navštívil, když provázel řádového velmistra na cestě do pařížského Templu. Ve srovnání s Konstantinopolí ale bledla. Nový Řím byl skutečně největší ze všech. A když povoz konečně dorazil k cíli, uvítal Everarda pohled, který nebral dech o nic méně – velkolepá budova s nádhernou kolonádou z korintských sloupů, jejíž trojúhelníkový štít se ztrácel vysoko v temnotě.

Na vrcholu širokého schodiště na ně čekal třetí Opatrovatel, ze všech tří nejstarší.

„Co je to za místo?“ zeptal se ho Everard.

„Císařská knihovna,“ odvětil ten muž.

Everardovi se na tváři rozhostil úžas. *Císařská?*

Opatrovatel to postřehl a nepatrně se usmál. „Existuje snad pro nějakou věc lepší úkryt, než nechat ji všem na očích?“ Otočil se a vešel dovnitř. „Pojďte za mnou. Nemáme moc času.“

Vedl rytíře nahoru po schodech a přes vstupní předsíň do nitra obrovské budovy. Její síně zely prázdnotou. Bylo už pozdě, ale to nebyl jediný důvod. Napětí ve městě se dalo krájet. Vlahý vzduch houstl strachem – strachem, který podněcován nejistotou a zmatkem mohutněl s každým novým dnem.

Kráčeli ve světle pochodní, míjeli skriptoria, v nichž se uchovávalo vědění z dávných časů, nekonečné police plné svitků a kodexů obsahujících texty z dávno ztracené alexandrijské knihovny. Sestoupili po točitých schodech v zadní části budovy, procházeli labyrintem úzkých chodeb a dalších schodišť a na mramorových stě-

nách je plíživě provázely jejich vlastní stíny. Dorazili do neosvětlené chodby lemované řadou těžkých dveří. Jeden z průvodců odemkl ty úplně na konci a vpustil je dovnitř. Ocitli se ve velkém skladišti – jednom z mnoha, usoudil Everard. Vršily se v něm hromady truhlic. Police podél všech stěn, pokryté pavučinami, přetékały spoustou svitků a v kůži vázaných kodexů. Nehybný vzduch páchl zatuchlinou, ale v místnosti bylo chladno a sucho. Ten, kdo to tu postavil, věděl, že ve vlhku by rukopisy psané na pergameni nepřežily. Tady se jim to dařilo – už po staletí.

A právě proto sem Everard se svými muži přišel.

„Zprávy nejsou příznivé,“ řekl nejstarší z Opatrovatelů. „Uzurpátor Alexius nemá odvalu vytáhnout proti nepříteli. Včera vyjel se čtyřiceti oddíly z bran, ale netroufl si na Franky a Benátčany udeřit. Nedostal by se včas zpátky za hradby.“ Odmlčel se. Z očí mu hleděla malomyslnost. „Bojím se nejhoršího. Město nejspíš ztratíme, a jakmile padne...“

Everard si uměl představit, jaké pomstě budou vystaveni vyděšení obyvatelé, jestli se Latinům podaří prolomit jejich obranu.

Uplynulo sotva dvacet let od chvíle, kdy obyvatelé Konstantinopole Latiny zmasakrovali. Muže, ženy, děti..., nikoho neušetřili. Zabíjeli je po tisících v záchvatu vražedného šílenství, jemuž nebylo rovno od dobytí Jeruzaléma za první křížové výpravy. Benátští, janovští a pisánští kupci s rodinami, kteří se usídlili v Konstantinopoli už dávno a ovládali její námořní obchod a finance, veškerá římskokatolická populace ve městě, ti všichni byli povražděni závistivými místními lidmi v náhlém výbuchu vzteku a nenávisti. Jejich obytné čtvrti shořely na popel, hroby jejich mrtvých byly obráceny vzhůru nohama a všichni, kdo přežili, byli prodáni do tureckého otroctví. Ani místním katolickým kněžím se v rukou jejich řeckokatolických nepřátel nevedlo lépe. Jejich kostely lehly popelem a papežova zástupce veřejně stali, jeho hlavu přivázali k psí oháňce a v čele rozjásaného davu ji vláčeli po krvi zbrocených ulicích.

Stařec vedl templářské rytíře hlouběji do skladiště, ke dvěřím zčásti schovaným za přeplněnými policemi. „Frankové a Latinové mluví o tom, že chtějí dobýt zpět Jeruzalém, ale my oba víme, že k tomu nedojde,“ řekl, zatímco odemykal. „Ve skutečnosti nestojí

o znovuzískání Svatého hrobu. Už ne. Teď stojíš jen o to, aby si nahrabali plné kapsy. A papež chce nechat naše království padnout a přivést naši církev pod pravomoc Říma.“ Zachmuřeně se ohlédl. „Odedávna se říká, že datum zániku našeho velkolepého města znají pouze andělé na nebesích. Obávám se, že už to neplatí. Papežovi lidé Konstantinopol dobudou. A nepochybuji, že pak se tu objeví oddíl, jehož jediným cílem bude zmocnit se tohoto.“

Otevřel dveře dokořán a uvedl rytíře dovnitř. Místnost byla prázdná až na tři velké dřevěné truhly.

Everarda bodlo u srdce. Jako jeden z nemnoha vyvolených, kteří všichni patřili k nejvyšším představitelům Řádu, věděl, co se v těch prostých nezdobených truhlách skrývá. A také věděl, co musí udělat.

„Budete potřebovat vůz a koně. Theophilus vás zase doprovodí,“ ukázal stařec na nejmladšího ze tří Opatrovatelů, který Everardovi a jeho rytířům pomáhal vplížit se do města. „Ale musíme si pospíšet. Ke zlomu může dojít každou chvíli. Šušká se, že císař už je pryč na útěku z města. Musíte vyrazit ještě před rozbřeskem.“

„Jenom my?“ podivil se Everard. „A co vy? Půjдете přece s námi, ne?“

Nejstarší Opatrovatel si vyměnil se svými druhy zasmušilý pohled a zavrtěl hlavou. „Ne. Musíme zakrýt vaše stopy. Aby papežovým lidem dost dlouho vydrželo přesvědčení, že to, co hledají, je ještě pořád tady, a vy jste se stihli dostat mimo nebezpečí.“

Everard měl na jazyku námitky, ale pochopil, že rozhodnutí Opatrovatelů nezvklá. Odjakživa počítali s tím, že takhle chvíle může nastat. Připravovali se na ni, stejně jako všechny generace Opatrovatelů před nimi.

Jednu po druhé naložili truhly na povoz, opatrně je zvedali ve čtyřech, zatímco dva další hlídali. Když se vydali na cestu, noční obloha už svétlala první předzvěstí úsvitu.

Brána, kterou Opatrovatelé zvolili – brána Jara –, byla jedním z nejdostupnějších vstupů do města. Střežily ji dvě věže, ale vedle hlavních vrat měla ještě menší postranní a k těm mířili.

Když k nim těžce naložený vůz provázený dvěma postavami v pláštích přikodrcal, zastoupili mu cestu tři vojáci. Ostražitě ho pozorovali.

Jeden ho vztyčenou dlaní zastavil. „Kdo je tam?“

Theophilus s otěžemi v rukou se drásavě rozkašlal a nezřetelně zamumlal, že se nutně musí dostat do kláštera Zoodochos hned za branami. Everard vedle něj mlčky přihlížel, jak taktika splnila svůj účel a přilákala strážce blíž. Muž popošel a vyštěkl další otázku.

Everard ho zpod kapuce své tmavé tuniky sledoval, jak se blíží, a počkal si, až bude těsně u nich. Pak se po něm vrhl a probodl mu dýkou hrdlo. V tomtéž okamžiku seskočili zezadu z vozu tři rytíři a umlčeli další hlídače, než stihli vyvolat poplach.

„Honem,“ sykl Everard. Rytíři se rozběhli k vratům, zatímco on sám s dvěma dalšími sledoval věže. Mávl na Theophila, ať se běží schovat, jak se předtím dohodli. Postarší Opatrovatel už svůj úkol splnil a tohle nebylo nic pro něj – Everard věděl, že každým okamžikem může propuknout peklo. A taky že ano; právě když rytíři nadzvedli první břevno na vratech, ze strážní místnosti se vynořili dva další vojáci.

Templáři tasili meče a s ohromující hbitostí je skolili, ale jeden přesto stačil vykřiknout dost hlasitě, aby vyburcoval své druhy ve věžích. V okamžiku se ochozy zuřivě hemžily lucernami a pochodněmi a po hradbách se rozléhalo volání na poplach. Everard zalétl pohledem k vratům a uviděl, že rytíři uvolňují poslední břevno – a v tom okamžiku se do udusané hlíny vedle něj zabořil šíp. Jen o vlasek minul koně v postroji. Už nesměli ztrácet čas. Kdyby strážci některého koně zabili, bylo by po útěku.

„Pohyb!“ zařval a vystřelil z kuše po lučištníkovi vysoko nahore, kterého zezadu osvětlovala pochodeň. Zasáhl ho a voják se zřítíl z ochozu. Everard a oba templáři po jeho boku okamžitě znovu napjali kuše a dařilo se jim střelbou udržovat obránce hradeb v odstupu, dokud se neozvalo zaskřípění vrat a vítězoslavný výkřik, že je otevřeno.

„Jedeme!“ křikl Everard a mávl na svoje lidi, aby naskočili zpátky na vůz, když vtom rytíře vedle něj zasáhla střela a projela mu ramenem hluboko do hrudního koše. Templář – byl to Odo z Ridefortu, chlap jak hora – se skácel jako podřatý. Z rány se mu vyřinula krev.

Everard k němu přiskočil, pomohl mu na nohy a výkřikem přivolal ostatní. Bleskurychle se k zraněnému seběhli; tři pálili nahoru na hradby a zbylí ho vytáhli dozadu na vůz. Everard krytý svými střelci přeběhl dopředu, a zatímco šplhal na kozlík, naposledy se ohlédl, aby pokývnutím poděkoval Theophilovi a rozloučil se s ním. Jenže ten už nebyl tam, kde předtím, ale o kus dál. Ležel nehybně na zemi a z krku mu trčel šíp. Everard se na něj podíval jen na zlomek vteřiny, ale stačilo to, aby se mu ten výjev nesmazatelně vryl do paměti. Pak se vyšvihl na kozlík a práskl do koní.

Ostatní za jízdy naskákali na korbu a povoz v lijáku šípů projel branou ven z města. Vyjel na mírné návrší a Everard ho stočil k severu. Přitom přelétl očima třpytivé moře dole a válečné galéry plouvající kolem městských hradeb. Na zádi jim povlávaly praporece a zástavy, u brlení stály posádky v plné pohotovosti, žebříky a praky výhrůžně vztyčené.

Šílenství, pomyslel si znovu s těžkým srdcem a nechal za sebou úchvatné město i obrovskou katastrofu, která se na něj řítí.

Zpátky jeli volnějším tempem. Koním dopřávali dost odpočinku, jenže nemotorný vůz s těžkým nákladem je zpomaloval. Vyhybat se městům a lidem bylo obtížnější, než když jeli koňmo a mohli uhnout z uježděných cest. Co hůř, Odo pořád hodně krvácel a v drkotajícím voze se s tím nedalo skoro nic dělat. A vůbec nejhorší bylo, že už necestovali inkognito: Jejich útěk z obleženého města na rozdíl od vstupu neproběhl nepozorovaně. Co nevidět budou mít v patách ozbrojence – tentokrát ty z druhé strany hradeb.

A samozřejmě je dostihli, ještě než poprvé zapadlo slunce.

Everard poslal dva rytíře, aby utvořili přední voj, a dva dozadu za vůz, aby hlídkovali a včas varovali před nebezpečím. Hned prvního večera se jeho prozíravost vyplatila. Jeden z rytířů za konvojem zahlédl, že se za nimi od západu řítí skupina franských rytířů. Everard vyslal jednoho jezdce, aby přivedl zpátky přední zvědy. Neodbočili po nejviditelnější, dobře uježděné cestě na severovýchod, jak křižáci čekali, ale pokračovali místo toho dál východním směrem, do hor.

Ačkoli bylo léto a sněh už roztál, v pusté krajině se těžko hledala správná cesta. Zvlněné zelené kopce ustoupily vysokým zubatým

skaliskům. Sjízdné cesty aby pohledal a ty, které našli, byly úzké a nebezpečné, občas sotva širší než rozchod kol jejich vozu, a táhly se po úbočí závratně hlubokých roklí. S každým dalším dnem bylo Odovi čím dál hůř. Pak se spustil liják a změnil už tak prabídnou situaci v naprostou mizérii. Everard však neměl na vybranou, a tak svoje muže povzbuzoval, jak se dalo, a plahočili se dál. Jedli, co se namanulo nebo co se jim zrovna povedlo ulovit, plnili si vydlabané tykve dešťovou vodou, jeli, dokud je tma nepřinutila zastavit, a pak trávili strastiplné noci bez střechy nad hlavou, ustavičně v napětí, že se jim kdykoli mohou v patách vynořit pronásledovatelé.

Musíme dojet zpátky stůj co stůj, přesvědčoval se Everard a proklínal tu všivou mizérii, kterou na ně osud bez varování seslal. *Nesmíme selhat. Prostě nesmíme, když je v sázce tolik.*

Jenže to se snáz řekne, než udělá.

Během několika dnů, kdy postupovali šnečím tempem, se Odův stav zoufale zhoršoval. Podařilo se jim vytáhnout šíp a zastavit krvácení, ale přidala se horečka od zanícené rány. Everardovi bylo jasné, že pokud ho mají dovézt do Tortosy živého, musejí zastavit a dopřát mu několik dní v nehybné poloze a v suchu. Jenže zvědové zjistili, že jejich pronásledovatelé se ještě nevzdali, a tak jim nezbylo než vléci se dál nehostinným terénem a doufat v zázrak.

Ten se dostavil šestého dne v podobě malého, od světa izolovaného kláštera.

Bývali by ho dočista minuli, nebýt páru vran, který nad ním kroužil a upoutal oči jednoho z vyhladovělých předních zvědů. Maličký klášter sestával jen z natěsnaného shluku místností vytesaných do skály. Byl téměř nepostřehnutelný a dokonale maskovaný, schovaný vysoko v horách v ohybu skalního útesu, který se nad ním ochranně tyčil.

Rytíři dojeli co nejbliž, sesedli z koní a vozu a vyšplhali zbytek cesty po kamenitém srázu. Everard žasl nad odhodláním lidí, kteří vybudovali klášterní útočiště v tak odlehlém a zrádném místě – jak to tak vypadalo, zřejmě už před mnoha staletími –, a divil se, že v končinách, kudy se potulují tlupy seldžuckých válečníků, vůbec přežilo.

Blížili se ke klášteru obezřetně, s tasenými meči, třebaže pochybovali, že v tak nehostinném místě může vůbec někdo žít. K jejich údivu jim vyšel vstříc asi tucet mnichů, sešlých starců i mladších noviců, kteří v nich záhy poznali spolunásledovníky Krista a nabídli jim stravu a střechu nad hlavou.

Klášter byl maličký, ale na místo tolik vzdálené od nejbližších osad pozoruhodně dobře zásobený. Oda pohodlně uložili na suché lůžko a teplé jídlo a pití mu vrátilo aspoň trochu životní síly. Everard pak s ostatními vyvlekl nahoru tři truhly a uložil je do jedné místnůstky bez oken. Hned vedle bylo pozoruhodné skriptorium s velkou sbírkou vázaných rukopisů. U pultíků tam pracovalo několik písařů; byli zabráněni do díla a k návštěvníkům sotva vzhledli.

Mniši – z řádu svatého Basilea, jak se brzy ukázalo – žasli nad novinkami, které jim rytíři přinesli. Představa, že papežova armáda obléhá bratry křesťany a plení křesťanská města, jim navzdory panujícímu rozkolu v církvi připadala neuvěřitelná. Žili v izolaci, takže se nedozvěděli, že Jeruzalém padl do Saladinových rukou, ani o neúspěšné třetí křížové výpravě. Jak na ně čerstvé informace doléhaly, byli čím dál skleslejší a čela se jim chmuřila.

Everard se během rozhovoru opatrně vyhýbal ožehavému tématu, co on a jeho bratři templáři pohledávali v Konstantinopoli a jakou roli hrají v jejím obléhání. Uvědomoval si, že očím ortodoxních mnichů se mohou snadno jevit jako příslušníci armády Latinů, která útočí na brány jejich velkolepého hlavního města. A s tím souviselo ještě mnohem ožehavější téma, které nakonec zmínil klášterní *hegumen* – zdejší opat otec Philippicus.

„Co to vezete v těch truhlách?“

Everard si už všiml, s jakou zvědavostí mniši po truhlách pokukují, a nevěděl, co odpovědět. Na okamžik zaváhal. „Musel bych hádat, stejně jako vy. Jen mám nařízeno dopravit je z Konstantinopole do Antiochie,“ řekl nakonec.

Opat z něj nespouštěl zrak a v duchu nad tou odpovědí přemítal. Chvilí vládlo tísnivé mlčení. Pak opat důstojně přikývl a vstal. „Je čas na večerní bohoslužbu a poté bychom se měli odebrat na lože. Promluvíme si znovu ráno.“

Pohostili rytíře dalším chlebem, sýrem a poháry vody svařené s anýzem a pak se klášter ponořil do nočního ticha, do něhož se neslo jen šumění deště za okny. To lehké bubnování pomohlo ukonejšit Everardův neklid a brzy upadl do hlubokého spánku.

Probudil se, když na jeho smysly zaútočilo ostré slunce. Posadil se, ale byl celý malátný, víčka měl ztěžklá a v krku nepříjemně sucho. Rozhlédl se – oba rytíři, se kterými místnost sdílel, byli pryč.

Pokusil se vstát, ale zapotácel se. Údy měl zesláblé, jako z hadrů. U dveří lákavě trůnil džbán vody a malá miska. Přinutil se zvednout na nohy a odšoural se tam, sáhl po džbánu a vypil ho do dna a hned se cítil lépe. Otřel si ústa rukávem, napřímil se a chystal se jít do refektáře – když vtom mu došlo, že něco nehraje.

Kde jsou ostatní?

Rázem byl ve střehu. Proplížil se naboso po kamenné dlažbě kolem refektáře a několika sousedních cel – všechny byly prázdné. Z písařské dílny zaslechl nějaký hluk a zamířil tam, jenže se cítil nezvykle zesláblý a nohy se mu neovladatelně chvěly. Když míjel vstup do místnůstky, kam uložili truhly, bleskla mu hlavou děsivá myšlenka. Zastavil se a vkradl se dovnitř, napjatý k prasknutí – a padla na něj hrůza, protože podezření se mu na první pohled potvrdilo.

Truhly byly vypáčené, zámky vyrvané z pantů.

Mniši už vědí, co je uvnitř.

Zaplavila ho vlna nevolnosti, až se musel opřít o zeď. Pracně posbíral síly a přiměl se vyjít ven a dojít do skriptoria.

Pohled, který se jeho rozostřenému vidění v té velké místnosti naskytl, ho přimrazil k zemi.

Jeho spolubratři leželi různě po podlaze v podivných nepřirozených pózách, nehybní, tváře strnulé ledovým chladem smrti. Nikde žádná krev, žádná známka násilí. Bylo to, jako by prostě přestali žít, jako by z nich znenadání vyprchal život. Za nimi stáli v strašidelném půlkruhu mniši s opatem Philippicem uprostřed a upírali na něj prázdný pohled.

Everard, který se sotva držel na rozřesených nohou, pochopil.

„Co jste to udělali?“ vypravil ze sebe namáhavě. „Co jste mi to dali?“

Vrhl se k opatovi, ale než dokončil první krok, podklesla mu kolena. Padl na všechny čtyři a úporně se snažil přijít na to, co se stalo. Uvědomil si, že je mniši předešlého večera museli všechny čímsi omámit. Ten anýzový nápoj – to určitě bylo ono. Jakmile je omámili, měli čas nerušeně prohledat truhly. A pak ráno – ta voda. Musela být otrávená. Přitiskl si ruce k žaludku, který mu sevřely bolestivé křeče. Před očima se mu dělalo černo a prsty se mu nekontrolovatelně třásly. Měl pocit, jako by mu v břiše zuřil požár a někdo mu rval vnitřnosti.

„Co jste to udělali?“ vyslovil ztěžka a nezřetelně, jazyk měl ve vyprahlých ústech jako z olova.

Otec Philippicus popošel kupředu a zůstal nad zhrouceným rytířem stát; tyčil se nad ním, tvář strnulou odhodláním. „Boží vůle,“ odvětil prostě. Zvedl ruku a pomalu jí pohnul nejprve nahoru a dolů a pak ze strany na stranu; svými pokroucenými prsty načrtl v rozmíženém vzduchu mezi nimi znamení kříže.

Byla to poslední věc, kterou Everard z Týru kdy viděl.

1. kapitola

ISTANBUL, TURECKO SOUČASNOST

„*Salām*, profesore. Měl byste na mě minutku?“

Behrúz Šaráfí se zastavil a překvapeně se ohlédl. Neznámý muž, který na něj zavolal – pohledný tmavý typ, elegán mezi pětatřiceti a čtyřiceti, vysoký a štíhlý, s nagelovanými dozadu sčesanými černými vlasy a v černém roláku pod tmavým oblekem – se opíral o zaparkované auto. Zamával mu složenými novinami a utvrdil tak profesora, že volal opravdu na něj. Behrúz si popostrčil na nose brýle a prohlédl si ho. Byl si stoprocentně jistý, že toho člověka jakživ neviděl, ale očividně to byl Íránec stejně jako on sám – oslovil ho persky bez sebemenšího přízvuku. Bylo to nečekané. Za poslední rok a něco málo, kdy pobýval v Istanbulu, se s mnoha Íránci nesetkal.

Zaváhal. Když uviděl v očích toho neznámého vlídné očekávání, popošel k němu. Byl vlahý podvečer a na náměstí před univerzitou pomalu opadal denní shon.

„Promiňte, ale my se...“

„Ne, neznáme se,“ ujistil ho ten muž. Otevřel dvířka auta a gestem ruky profesora vybídl, ať se posadí na sedadlo spolujezdce.

Behrúz se zarazil. Strnul, náhle ho sevřela nervozita. Až dosud pro něj byl pobyt v Istanbulu osvobozujícím zážitkem. Pozvolna ho opouštělo napětí, onen neodbytný pocit, že se mu někdo dívá přes rameno a že si musí dávat pozor na každé slovo, kterým dnes a denně trpěl, dokud působil jako profesor súfismu na Teheránské univerzitě. Daleko od politických bojů, které dusily akademickou obec

z Íránu, si tento sedmačtyřicetiletý historik užíval nového života v zemi mnohem méně uzavřené a nebezpečné, v zemi, jež doufá v připojení k Evropské unii. Neznámý v tmavém obleku, který ho zval na projížďku, ten prožívaný sen rázem zadupal v prach.

Profesor zvedl v obranném gestu ruce s roztaženými prsty. „Promiňte, ale nevím, kdo jste, a tohle...“

Neznámý ho přerušil tímtež zdvořilým, smířlivým tónem. „Buďte tak laskav, profesore. Omlouvám se, že jsem vás takhle zaskočil, ale potřebuji si s vámi promluvit. Jde o vaši ženu a dceru. Možná jim hrozí nebezpečí.“

Behrúz ucítil zdvojené bodnutí strachu a vzteku zároveň. „Moje žena a... Co je s nimi? O čem to mluvíte?“

„Nastupte si, prosím vás,“ řekl ten muž beze stopy vzrušení v hlase. „Všechno bude v pořádku. Ale opravdu si musíme promluvit.“

Behrúz se rozhlédl na obě strany, aniž by pořádně vnímal. Až na hrůzoplnou konverzaci, kterou právě vedl, vypadalo všechno docela normálně. Věděl však, že normálnost z jeho života tímto okamžikem mizí.

Nastoupil do vozu. Přestože to bylo nové BMW nejvyšší třídy, okamžitě ho udeřil do chřípí podivný nepříjemný pach. Nebyl s to rozeznat, co to je. Neznámý usedl za volant a vyjel do poloprázdné ulice.

Behrúz se neudržel. „Co se děje? Co myslíte tím, že jim hrozí nebezpečí? Jaké?“

Neznámý se nepřestával dívat před sebe. „Vlastně nejde jen o ně, ale taky o vás. O všechny tři.“

Jeho plochý nevzrušený tón Behrúze čím dál víc popouzel.

Neznámý se po něm poočku podíval. „Souvisí to s vaší prací. Přesněji řečeno s čímsi, co jste nedávno našel.“

„S něčím, co jsem našel?“ Behrúz chvíličku tápal a pak mu došlo, co má na mysli. „S tím dopisem?“

Neznámý přikývl. „Pokoušíte se odhalit, k čemu odkazuje, ale zatím bezúspěšně.“

Bylo to prohlášení, nikoli otázka, a pronesené s takovou sebejistotou, že Behrúzovi nahnalo hrůzu. Ten člověk ví nejen o tom

dopise, ale i o všech slepých uličkách, na které při svém výzkumu naráží.

Nervózně si pohrával s brýlemi. „Jak jste se o něm dozvěděl?“

„Víte, profesore, postavil jsem svoje podnikání na tom, že se dozvím všechno o všem, co vzbudí mou zvědavost. Váš nález mou zvědavost vzbudil. A velkou. Stejně jako jste ve své práci důkladný vy – až obdivuhodně, měl bych dodat –, jsem ve svém počínání důkladný i já. Dalo by se říci, že až fanaticky. Takže ano, vím, na čem pracujete. Kam chodíte. S kým se stýkáte. Víím, co už jste dokázal vydedukovat a co vás ještě pořád mate. A víím toho daleko víc. I okrajové věci. Jako třeba, že nejoblíbenější učitelkou vaší malé Farnaz je ve škole slečna Deborah. A že vám žena připravila k večeři omáčku *gheimh bademjan*.“ Odmlčel se a po chvíli dodal: „Je to od ní skutečně milé, vzhledem k tomu, že jste ji o to požádal teprve včera večer. Ale byla právě v choulostivé poloze, že?“

Behrúz cítil, jak mu stydne krev v žilách. Zaplavila ho panika. *Jak může... On nás pozoroval, poslouchal nás? U nás doma v ložnici?* Chvilku mu trvalo, než se ovládl natolik, aby se zmohl na slovo.

„Co po mně chcete?“

„Chci totéž, co vy, profesore. Chci je najít. Ty ukryté věci, na které se odkazuje v dopise.“

Behrúzovi připadalo, že se mu to všechno snad jen zdá. Měl dojem, že ze sebe nevypraví kloudného slova. „Snažím se je najít, jenže... Je to tak, jak jste říkal. Ne a ne na to přijít.“

Neznámý se po něm krátce podíval, ale ten letmý pohled působil jako rána pěstí. „Budete se muset snažit víc,“ řekl. S očima upřenýma už zase před sebe dodal: „Budete se muset snažit, jako by na tom závisel váš život. Což ostatně závisí.“

Odbočil z hlavní třídy do úzké uličky lemované rozbitými výlohami obchodů a zastavil. Behrúz rychle přelétl pohledem okolí. Nikde nikdo, ani v patrech nad obchody se nikde nesvítilo.

Neznámý vypnul zapalování a otočil se k Bahrúzovi.

„Potřebuji, abyste pochopil, že to myslím vážně,“ pronesl tím svým nesnesitelně uhlazeným tónem. „Potřebuji, abyste pochopil, že je pro mě nesmírně důležité, abyste udělal všechno – úplně všechno –, co je ve vašich silách, a svou práci dokončil. Potřebuji,

abyste si plně uvědomil, jak je to zásadní pro vaše osobní blaho i pro blaho vaší ženy a dcery, a abyste té záležitosti věnoval veškerý svůj čas a energii – abyste zmobilizoval všechny rezervy, které v sobě máte, a rozluštil pro mě ten rébus. Od této chvíle nesmíte myslet na nic jiného. Na vůbec nic jiného.“

Nechal svá slova doznít. „A zároveň,“ pokračoval, „se musím postarat, aby vám bezezbytku došlo, že nějaký hloupý nápad, jako třeba obrátit se na policii, by měl katastrofální následky. Je nezbytně nutné, abyste to pochopil. Mohli bychom spolu zajít na policejní stanici třeba hned, ale garantuji vám, že jediný, kdo by na to doplatil, byste byl vy – a opět katastrofálně. Musím vás o tom přesvědčit. Nesmíte ani v nejmenším zapochybovat, čeho jsem schopen a kam až jsem ochoten zajít, abych si zajistil, že pro mě uděláte, co chci.“

Sevřel v dlani dálkové ovládání k zámkům auta a otevřel dvířka. „Možná zabere tohleto. Pojdte.“

Vystoupil.

Behrúz na podklesávajících nohou vylezl ven také. Neznámý zamířil dozadu ke kufru auta. Behrúz zvedl oči a pátral po nějakých známkách života. V hlavě se mu rojily divoké nápady, jako že se dá na útěk a začne volat o pomoc, ale místo toho se apaticky připojil ke svému trýzniteli, jako by k němu byl připoután řetězem.

Neznámý stiskl tlačítko dálkového ovládání. Cvaklo to a víko kufru odskočilo.

Behrúz se nechtěl podívat, ale když ten člověk sáhl dovnitř, nedokázal svým očím poručit. Kufr byl díkybohu prázdný, až na malou cestovní brašnu. Neznámý si ji přitáhl blíž k okraji a rozepnul zip. Behrúze ovanul pach rozkladu a donutil ho o krok couvnout. Zvedl se mu žaludek. Jeho společníkovi ten pach zřejmě nevadil. Sáhl dovnitř, lhostejně vytáhl ven zakrvácenou změť vlasů a lidské kůže a bez sebemenšího zaváhání či odporu ji přistrčil Behrúzovi před oči.

Behrúz cítil, jak mu obsah žaludku stoupá hrdlem. Tu useknutou hlavu, kterou ten člověk držel v ruce, okamžitě poznal.

Slečna Deborah. Nejlepší učitelka jeho dcery.

Nebo spíš to, co z ní zbylo.

Ztratil poslední zbytky sebeovládání, nohy se mu podlomily a pozvracel se. Padl na všechny čtyři, dávil a dávil, lapal po vzduchu neschopen se nadechnout a tiskl si ruku k očím, aby neviděl tu hrůzu.

Neznámý mu nedaroval ani chvilku. Sehnul se k němu, popadl ho za vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu, aby se znovu ocitl tváří v tvář té příšerné zkrvavené mase.

„Najděte je,“ poručil mu. „Najděte ty ztracené věci. Udělejte cokoli, ale najděte je. Jinak vy, vaše žena, vaše dcera, vaši rodiče v Teheránu, vaše sestra a její rodina...“

Ani nedořekl, očividně uspokojen, že profesor jaksepatří pochopil.

2. kapitola

VATIKÁN O DVA MĚSÍCE POZDĚJI

Když Sean Reilly přecházel nádvoří San Damaso, unaveně zabloudil pohledem k hloučku turistů obdivujících s očima navrch hlavy krásy Svatého města a blesklo mu hlavou, jestli se sem vůbec někdy dostane jako obyčejný bezstarostný návštěvník.

Tahle návštěva byla všechno, jen ne obyčejná.

Nepřijel sem obdivovat nádhernou architekturu a slavná umělecká díla, ani tu nebyl jako náboženský poutník.

Přijel sem zachránit život Tess Chaykinové.

A jestli měl oči navrch hlavy, pak úpornou snahou překonat pásmovou nemoc a nevyspání a sebrat se natolik, aby se zorientoval v té překotné krizi, která se na něj před necelými čtyřiaadvaceti hodinami sesypala. V krizi, kterou vůbec nechápal, ale pochopit musel.

Nedůvěřoval muži, který kráčet po jeho boku – Behrúzi Šaráfímu –, ale neměl na vybranou. Momentálně nemohl dělat nic víc, než si v duchu znovu probírat informace, které měl k dispozici: od Tessina zoufalého telefonátu až po profesorovo drastické líčení vlastních zážitků, které si vyslechl v taxíku z letiště Fiumicino. Potřeboval se ujistit, že mu nic neunikne..., i když neměl zase tak moc, na čem stavět. Nějaký všivák Šaráfího nutí, aby pro něj něco našel. Usekl nějaké ženské hlavu, aby mu dokázal, že to myslí vážně. A tentýž psychopat teď drží jako rukojmí Tess, aby vtáhl do hry i Reillyho. Reillymu se přičily takovéhle situace, kdy musí místo vlastní iniciativy jen reagovat, přestože jako zvláštní agent v čele

protiteroristické jednotky při terénním úřadu FBI v New Yorku měl s krizemi bohaté zkušenosti a patřičný výcvik.

Potíž byla v tom, že se obvykle netýkaly jeho blízkých.

Před budovou se sloupovou předsíní na ně čekal mladý kněz v černé sutaně. V žáru poledního slunce byl celý propocený. Zavedl je dovnitř. Když kráčeli chladivými dlážděnými chodbami a stoupali po mramorových schodištích, Reilly jen těžko zaháněl nepříjemné vzpomínky na svou předchozí návštěvu na této svaté půdě, k níž došlo před třemi lety, a na znepokojivé útržky tehdejšího rozhovoru, které mu nikdy nesešly z mysli. Vzpomínky na něj dolehly ještě větší silou, když kněz otevřel obrovské dubové dveře s uměleckými dřevořezbami a uvedl oba návštěvníky ke svému nadřícenému, vatikánskému státnímu tajemníkovi. Kardinál Mauro Brugnone byl širokoplecí muž, jehož impozantní tělesná konstituce by se lépe hodila ke kalábrijskému rolníkovi než ke knězi. Byl po papeži druhým nejvýše postaveným mužem v církevní hierarchii a Reilly se s ním osobně znal, což byl zřejmě důvod, proč Tess unesli.

Přestože kardinálovi už táhlo na sedmdesát, byl pořád stejně statný a energický, jak si ho Reilly ze své minulé návštěvy pamatoval. Vyšel ho uvítat s rozpraženou náručí.

„Těšil jsem se, kdy se mi zase ozvete, agente Reilly,“ řekl. „Ale doufal jsem, že k tomu dojde za příjemnějších okolností.“ Přes srdečnou tvář mu přelétl mrak.

Reilly si odložil batoh narychlo sbalený předchozího večera a potřásl kardinálovi rukou. „Já také, Vaše Eminence. A děkuji, že jste nás přijal tak narychlo.“

Představil mu íránského profesora a kardinál jemu na oplátku druhé dva muže v místnosti: monsignora Francesca Bescondiho, prefekta Vatikánského tajného archivu – křehkého muže s řídnoucími plavými vlasy a pečlivě upravenou bradkou – a Gianniho Delpiera, generálního velitele vatikánského četnického sboru Corpo della Gendarmeria – vyššího a robustnějšího, s hustou hřívou černých vlasů a drsnou hranatou tvář. Reilly se snažil nedat najevo rozladění nad tím, že Brugnone k jejich schůzce přizval hlavu vatikánské policie. S přátelským úsměvem si s Delpierem potřásl rukou

a řekl si, že to vlastně měl čekat vzhledem k tomu, jak naléhavě o audienci žádal a pro jakou instituci pracuje.

„Co pro vás můžeme udělat, agente Reilly?“ zeptal se kardinál, když je usadil do sametových křesel u krbu. „Říkal jste, že mi to vysvětlíte až tady na místě.“

Reilly neměl čas promyslet si taktiku; jistě věděl jen to, že jim nesmí vyklopit všechno. Rozhodně ne, pokud mu mají na jeho žádost kývnout.

„Než budu mluvit dál, chci vám říci, že tu nejsem oficiálně. Nevyslala mě sem FBI. Jde o osobní prosbu. Rád bych se ujistil, že vám to nevadí.“ Po Tessině telefonátu si zažádal o několik dní dovolené. Nikdo na Federal Plaza – ani jeho partner Aparo, ani jeho šéf Jansson – neměl tušení, že odjel do Říma. Teď si pomyslel, že je to možná chyba, ale už bylo rozhodnuto.

Brugnone mávl nad jeho upozorněním rukou. „Co tedy můžeme udělat pro vás osobně, agente Reilly?“ zopakoval svou otázku.

Reilly děkovně přikývl. „Ocitl jsem se v choulostivé situaci,“ vysvětlil. „Potřebuji vaši pomoc. Neobejdu se bez ní. Ale také prosím, abyste byli trpěliví a nechtěli po mně víc informací, než vám v tuhle chvíli mohu poskytnout. Nemohu říci nic víc než to, že v sázce jsou lidské životy.“

Brugnone si vyměnil se svými vatikánskými kolegy rozpačitý pohled. „Povězte nám, co byste rád.“

„Tady profesor Šaráfí potřebuje jistou informaci. Informaci, která je podle jeho názoru k nalezení pouze ve vašich záznamech.“

Íránec si pošoupl na nose brýle a přikývl.

Kardinál se na Reillyho zadíval, očividně v rozpacích. „O jakou informaci se jedná?“

Reilly se předklonil. „Potřebujeme nahlédnout do jistého fondu Kongregace pro nauku víry.“

Kardinálovi společníci se v křeslech neklidně ošili. Reillyho žádost rázem přestala vypadat nevinně. Na rozdíl od běžně panujícího mínění není na Vatikánském tajném archivu nic obzvláště tajemného. Slovo „tajný“ ve skutečnosti znamená jen to, že archiv patří k papežovu osobnímu sekretariátu a obsahuje jeho soukromé dokumenty. Zato ten, do něhož chtěl získat přístup Reilly – *Archivio*

Congregatio pro Doctrina Fidei, archiv inkvizice –, to byla úplně jiná písnička. Uchovávají se v něm nejcitlivější vatikánské dokumenty, včetně listin pojednávajících o procesech s kacíři a zákazech knih. Aby se k nim nedostali lovci skandálů, je přístup do archivu přísně omezen. Události, jichž se tyhle fondy týkají – přičemž slovem fond je míněn soubor dokumentů vztahujících se k určité záležitosti –, nepatří zrovna k chloubě papežství.

„Který fond by to měl být?“ otázal se kardinál.

„*Fondo Scandella*,“ odpověděl bezvýrazně Reilly.

Jeho hostitelé na okamžik užasli, ale vzápětí se jim ulevilo. Domenico Scandella byl poměrně bezvýznamný mlynář ze šestnáctého století, který si příliš pouštěl jazyk na špacír. Jeho představy o původu vesmíru byly uznány za kacířské, a tak skončil na hranici. Ať už Reilly a ten íránský profesor chtějí najít v protokolech o jeho procesu cokoli, žádné pozdvižení to nevyvolá. Je to neškodná žádost.

Kardinál si Reillyho udiveně změřil. „To je všechno?“

Reilly přitakal. „Ano.“

Brugnone se tázavě podíval na své dva vatikánské kolegy. Lhostejně pokrčili rameny.

Reilly pochopil, že mají zelenou.

Teď přijde ta těžší část.

Bescondi a Delpiero doprovodili Reillyho a jeho íránskému společníka přes nádvoří Belvedere ke vchodu do Apoštolské knihovny, kde archivy sídlily.

„Musím přiznat,“ zasmál se nervózně prefekt, „že jsem se bál, že vám jde o něco... povážlivějšího.“

„Jako třeba?“ přihrál mu Reilly.

Bescondi se přimračil, jak v duchu hledal co nejméně kompromitující odpověď. „Třeba proroctví Lucie Dos Santosové. Znáte je, vidíte? Vidění z Fátimy?“

„No, když se o tom teď zmiňujete...“ Reilly nechal větu nedokončenou a ušklíbl se.

Kněz se zasmál a s ulehčením potřásl hlavou. „Kardinál Brugnone mě ujistil, že se vám dá věřit. Nevím, proč jsem měl takové obavy.“

Ta slova nepřijemně dráždila Reillyho svědomí. Zastavili se u vchodu do budovy a četnický velitel Delpiero se omluvil s tím, že ho podle všeho nebude zapotřebí.

„Kdybych vám s něčím mohl pomoci, agente Reilly,“ nabídl se, „dejte mi vědět.“ Reilly mu poděkoval a Delpiero odkráčel.

Ve třech knihovních sálech, které ohromovaly nádherně intar-zovaným obložením a freskami živých barev, na nichž různí evropští panovníci přinášeli Vatikánu dary, vládlo znervózňující ticho. Po mramorových podlahách nehlasně přecházeli mezi knihovnou a poklidnými čítárnami učenci, kněží nejrůznějších národností a badatelé s vlivnými doporučeními. Bescondi odvedl oba návštěvníky k mohutnému točitému schodišti, které sestupovalo do suterénu. Dole bylo chladněji, klimatizace se tu vyrovnávala s letním horkem snáze než nad zemí. Prošli kolem dvou řadových archivářů, kteří prefekta pozdravili drobnou uctivou úklonou, a dorazili k dobře větrané vstupní zóně. Za pracovním stolem připomínajícím recepční pult a nenápadným panelem s monitory bezpečnostních kamer seděl příslušník Švýcarské gardy ve střízlivé tmavomodré uniformě a černém baretu. Zapsal si je, vyťukal na klávesnici pětimístný kód a chvíli nato za jejich zády se zasyčením zapadly dvoje posuvné dveře se vzduchovou propustí. Ocitli se v nejnvtitnějším srdci archivu.

„Fondy jsou utříděny podle abecedy,“ vysvětlil Bescondi a ukázal na malé, elegantním písmem popsané cedulky na policích. Už se mu vrátila sebejistota. „Ke Scandellovi bychom se měli dostat tudy.“

Reilly a Íránec ho následovali hlouběji do velké podzemní místnosti s vysokým stropem. Kromě klapotu jejich bot na kamenné podlaze se ozýval jediný zvuk – tlumené hučení vzduchotechniky, která regulovala hladinu kyslíku a odfiltrovávala ze vzduchu škodlivé mikroby. Na dlouhých řadách polic ležely naskládány těsně vedle sebe pergamenové svitky a v kůži vázané kodexy, mezi něž se tu a tam vetřela nějaká novější kniha nebo lepenková archivářská krabice. Řady starobylých rukopisů se dusily pod nánosem prachu; některých se očividně lidská ruka nedotkla už celá desetiletí, ne-li staletí.

„A jsme tu,“ ukázal jejich hostitel na archivářskou krabici na dolní polici.

Reilly se ohlédl ke vchodu. Byli tu sami. Děkovně Bescondimu pokývl, ale oznámil: „Abych pravdu řekl, potřebujeme nahlédnout jinam.“

Bescondi popleteně zamžikal. „Jinam? Nerozumím.“

„Je mi líto, otče, ale... nemohl jsem riskovat, že nás sem dolů nepustíte. A je naprosto nezbytné, abychom se dostali k informaci, kterou potřebujeme.“

„J-jenže...“ vykoktal archivář, „o tom jste se prve nezmínil a já... musím Jeho Eminenci požádat o souhlas, abych vám ukázal jakékoli jiné...“

„Otče, prosím vás,“ přerušil ho Reilly. „My se tam podívat musíme.“

Bescondi ztěžka polkl. „Do kterého fondu?“

„*Fondo Templari*.“

Archivář vytřeštil oči a zalétl pohledem dál doleva do uličky, v níž právě stáli. Odmítavě zvedl ruce a klopýtavě couvl. „Je mi líto, ale to nepůjde, rozhodně ne bez svolení Jeho Eminence...“

„Otče...“

„Ne, vyloučeno. To nemohu dovolit, dokud to neprodiskutujeme s...“

Couvl o další krok a pomalu se přesouval k východu.

Reilly musel jednat.

Napřaženou rukou přehradil knězi cestu –

„Promiňte, otče.“

– zatímco druhou si sáhl do kapsy a vyndal nádobku s osvěžovačem dechu, zvedl ji ke knězovu užaslému obličejí a zahalil ho oblakem aerosolu. Archivář na Reillyho zíral vytřeštěnými zděšenými očima, pak dvakrát zakašlal a nohy se mu podlomily. Reilly ho v pádu zachytil a jemně ho položil na tvrdou zem.

Ta bezbarvá tekutina bez zápachu nebyl osvěžovač dechu.

A jestli nemá archiváře zabít, Reilly potřeboval udělat ještě něco, a to rychle.

Z druhé kapsy vytáhl malou injekční stříkačku z keramického materiálu, sundal z ní ochrannou čepičku a vbodl ji do žíly na kně-

zově předloktí. Zkontroloval mu puls a počkal, dokud si nebyl jistý, že opioidní antidotum zabírá. Bez něj by fentanyl – rychle účinkující zneschopňující opiát, který patří do malého nepublikovaného arzenálu nesmrtících zbraní FBI – přivodil knězi kóma anebo ho dokonce zabil, jak se stalo před lety v tragickém případě více než stovky rukojmích zadržovaných v moskevském divadle. Jen rychlé podání naloxonu mohlo zaručit, že archivář nepřestane dýchat – a opravdu nepřestal.

Reilly u něj zůstal dost dlouho, aby se o žádoucím účinku ujistil. Výčítkám svědomí nad tím, jak se vůči nic netušícímu knězi choval, se bránil pomyšlením na Tess a na to, co podle Šaráfího vyprávění její únosce udělal s tou učitelkou. Když si ověřil, že se archivářův dech ustálil, přikývl. „Máme volnou ruku.“

Íránec ukázal do uličky. „Když jste zmínil ten fond, podíval se tamhle. To odpovídá. Hned další písmeno je T.“

„Máme asi tak dvacet minut, než se probere – možná o něco méně,“ řekl mu Reilly a vykročil uličkou. „Tak jich využijme.“

3. kapitola

Tess Chaykinovou bolely plíce. A oči. A záda. Vlastně toho nebylo moc, co ji nebolelo.

Jak dlouho mě tu ještě budou takhle držet?

Ztratila veškerý pojem o čase – a vlastně vůbec o všem. Věděla, že jí přelepili oči, aby je nemohla otevřít. Ústa zrovna tak. Zápěstí jí za zády obtočili páskou. Taky kolena a kotníky. Udělali z ní mumii ve stylu jedenadvacátého století, omotanou lesklou stříbrnou lepicí páskou – a ještě něčím dalším. Celou ji zabalili do něčeho měkkého a tlustého jako do kokonu. Připomínalo to spací pytel. Cítila to pod prsty. Ano, to je ono. Spací pytel. Tím se vysvětlovalo, proč je celá propocená.

To bylo asi tak všechno, čím si byla jistá.

Nevěděla, kde je. Přinejmenším ne přesně. Připadalo jí, že v nějakém stísněném prostoru. Vyhřátém a přečpaném věcmi. Napadlo ji, že je to možná úložný prostor dodávky nebo kufr auta. Jistá si nebyla, ale přes pásku na uších slyšela nezřetelné tlumené zvuky. Odněkud zvenčí. Zvuky rušné ulice. Auta, motorky, skútry burácející kolem. Ale něco jí na těch zvucích nehrálo. Něco s nimi bylo jinak, než má být, nějak špatně..., ale nedokázala to přesně určit.

Silou vůle se soustředila, snažila se ignorovat tíži v hlavě a prorazit mlhou, která jí zahalovala paměť. V mysli se jí začaly formovat matné vzpomínky. Vybavila si, že je pod hrozbou namířené pistole unesli na cestě z vykopávek v jordánské Petře do města. Unesli je všechny tři – ji, jejího přítele Jeda Simmonse i toho fránského historika, který je vyhledal. Jakže se jmenoval? Šaráfí. Behrúz Šaráfí, tak to bylo. Pamatovala si, že ji zamkli v nějaké tmavé místnosti bez oken.

Krátce poté ji únosce donutil, aby zavolala do New Yorku Reillymu. Pak ji omámili, dali jí nějakou injekci. Ještě teď cítila vpich v paži. A tím to končilo, dál už si nepamatovala nic... Jak dlouho už to je? Neměla potuchy. Hodiny? Anebo celý den? Ještě víc?

Vůbec nevěděla.

Hnusilo se jí to tu. Bylo tu horko, spousta krámů, tma, ležela na něčem tvrdém a páchlo to tu..., no, jako v kufru auta. Ale ne jako v kufru bůhvíjaké staré kraksny, kde ulpěly smrduté pachy všeho možného. Tohle auto, pokud to vůbec auto bylo, muselo být zbrusu nové – a přesto odporné.

Čím víc nad svou situací hloubala, tím víc na ni padala deprese. Jestli je v kufru auta a slyší zvuky zvenčí..., možná jsou někde na silnici. Zmocňovala se jí panika.

Co když mě tu takhle prostě pohřbí, nechají mě tu shnit?

Co když nikdo ani neví, že tady vevnitř jsem?

Krev jí v tepně na krku začala divoce pulsovat a páska na uších zafungovala jako zesilovač. Myšlenky jí v hlavě překotně vířily, rytmický tepot v uších ji doháněl k šílenství; přemítala, kolik je tu asi vzduchu a jak dlouho přežije bez jídla a bez vody, jestli se pod páskou neudusí. Představovala si mučivě pomalou, hrůzostrašnou smrt – jak se jí útroby scvrkávají hladem, žízní a vedrem, jak z ní v té tmavé krabici vyprchává život, jako by ji pohřbili zaživa.

Přelil ji děs, jako by na ni někdo vychrstl kbelík ledové vody. Musí něco udělat. Pokusila se obrátit a změnit polohu, nějak získat prostor, aby mohla zkusit vykopnout víko toho pitomého kufru, nebo v čem to vlastně je – jenomže se nedokázala pohnout. Něco ji drželo dole. Ucítila, že je přišpendlená na místě, připoutaná k podkladu něčím pevným, co ji přidržuje u ramen a u kolen.

Nemohla se ani hnout.

Přestala se zmítat v poutech a zklidnila se. Přerývaně vydechla. Ozvěna toho vzdechu jí zaduněla v uších. Rostoucí strach ze smrti jí vehnal slzy do očí. Pocitem zoufalství prorazila vzpomínka na rozzářený obličej její třináctileté dcery Kim a nepřestávala na ni dotírat. Tess si ji představila, jak si v Arizoně užívá na ranči Tessiny starší sestry Hazel. V mysli se jí vynořila další tvář – matka Eileen, která je tam s nimi. Pak se jejich obličeje rozplynuly a Tess se šířil útro-

bami chlad a prázdnota, vztek a lítost nad tím, že před všemi těmi týdny odjela z New Yorku sem do jordánské pouště, aby tu sbírala podklady pro svůj nový román. Strávit léto na vykopávkách se Simmonsem, předním odborníkem na templáře, na něhož ji odkázal její starý přítel Clive Edmondson, jí tehdy připadalo jako dobrý nápad. V poušti s ním bude moci strávit víc času a rozšíří si znalosti o templářích, na kterých si vybuodovala svou novou kariéru. Stejně důležité, ne-li důležitější, se jí zdálo, že jí to poskytne tolik potřebnou příležitost lépe si promyslet věci osobnějšiho rázu.

A teď tohle.

Tessinu lítost a černé myšlenky všeho druhu rázem smetl nový obrázek, který jí vyvstal v mysli – tvář Reillyho. Z pocitu viny se jí udělalo nanic; děsila se, do čeho ho svým telefonátem vtáhla, přemítala, jestli Sean je, anebo není v bezpečí... a jestli ji vůbec někdy najde. To pomyslení v ní vzkřísilo jiskřičku naděje. Chtěla věřit, že ano. Ale jiskra pohasla stejně rychle, jako se objevila. Tess věděla, že sama sebe obelhává. Byl od ní celé kontinenty daleko. A i kdyby se snažil sebevíc – a ona věděla, že bude –, ocitne se mimo své prostředí, cizinec v cizí zemi. Kdepak, z toho nic nekouká.

Přece tu nemůžu takhle umřít.

Z myšlenek ji vytrhl slabý zvuk, stejně jako všechny předtím protivně ztlumený, jako by ji schválně ještě víc trýznil. Poznala ale, že je to jekot sirény. Policejní vůz nebo sanitka. Sítil a probouzel v ní naději – a pak se vytratil v dálce. Otřásl jí ještě z dalšího důvodu. Zvuky sirén jsou charakteristické – každá země světa má na pohotovostních autech svůj typický tón. A na tomhle něco nesedělo. Nebyla si sice úplně jistá, ale během svého pobytu v Jordánsku slyšela jekot sanitek i policejních sirén a tenhle zněl jinak. Úplně jinak.

Určitě už ho někdy dřív slyšela, ale ne v Jordánsku.

Zamrazilo ji strachy.

Kde to sakra jsem?

4. kapitola

ARCHIV INKVIZICE, VATIKÁN

„Kolik času ještě máme?“ zeptal se íránský historik. Přendával další tlustý, v kůži vázaný kodex na hromadu, která se mu vršila u nohou.

Reilly se podíval na hodinky a zamračil se. „Nedá se to určit přesně. Může se každou chvíli probrat.“

Profesor nervózně přikývl. Po čele mu stékal pot. „Už zbývá poslední police.“ Popostrčil si brýle výš a vytáhl další svázaný stoh listin a co nejrychleji rozvázal kožený řemínek.

„Musí to být někde tady, je to tak?“ Reilly se už zase ohlížel k místu, kde ležel zhroucený kněz a kde se nacházela vzduchová propust oddělující knihovnu od archivu. Až na hučení klimatizace bylo ticho – prozatím.

„Simmons to tvrdil. Byl si tím jistý. Někde to tu je.“ Profesor odložil stoh foliantů a zvedl další.

Templářský fond zabíral celé tři police na nejzazším konci archivu, rozsahem překonával všechny ostatní. Nebylo divu. Šlo o největší politický a náboženský skandál své doby. Od prvních zatykačů vydaných na představitele řádu na podzim roku 1307 až po jeho definitivní rozpuštění roku 1312 a upálení posledního velmistra roku 1314 se vyšetřováním zabývaly nejrůznější papežské komise a celá menší armáda inkvizitorů. Třebaže archiv templářů se ztratil – vědělo se jen, že se naposledy našel na Kypru, kam ho přestěhovali z Akkonu po pádu města v roce 1291 –, Vatikán si během vyšetřo-

vání vybudoval vlastní rozsáhlou dokumentaci. Zprávy inkvizitorů putujících z místa na místo, přepisy výslechů a doznání, svědecké výpovědi, záznamy z papežových rokůvání, soupisy majetku a zkonfiskované dokumenty z templářských komend po celé Evropě – to vše se teď nacházelo tady. Byly tu kompletní soudní záznamy podchycující neblahý konec řádu bojovných mnichů.

A jak se zdálo, mezi jejich blednoucími stránkami se dosud skrývala tajemství.

Jako na potvrzení se historik otočil. Tvář se mu rozjasnila vzrušením. „Tady je to.“

Reilly popošel blíž, aby se podíval. Íránec držel tlustý svazek vázaný v kůži, těžký a neohrabaný jako veliké fotoalbum. Desky měl odřené a chatrné, v rozích prokukovalo zpod vydělané kůže dřevo. Profesor ho otevřel na první stránce. Byla prázdná až na velkou hnědočervenou skvrnu v pravém dolním rohu – následek útoku bakterií – a titul napsaný uprostřed: *Registrum Pauperes Commilitones Christi Templique Salomonis*.

Templářský registr.

„To je ono,“ zopakoval přesvědčeně profesor a opatrně převracel stránky vyrobené z papíru z lněné hadroviny. Většina obsahovala souvislý text sepsaný ostře lomeným gotickým písmem. Na několika byly načrtnuty hrubé mapy a na jiných stály seznamy jmen, míst, dat a dalších informací, které Reilly nedokázal rozluštit.

„Víte to určitě?“ zeptal se profesora. „Druhý pokus mít nebudeme.“

„Myslím, že ano. Simmons to nikdy na vlastní oči neviděl, ale jsem si jistý, že tohle vypadá přesně tak, jak to popsal.“

Reilly naposled přelétl pohledem zbylé svazky na polici. Bylo mu jasné, že se musí spolehnout na Šaráfího úsudek. Drahocenné vteřiny plynuly. „Dobře. Padáme odtud.“

Vtom se z úzké uličky za nimi ozval tichý vzdech. Reilly strnul. Vatikánský archivář se probíral. Rozběhl se k němu a cestou se rozhlížel, jestli tu náhodou někde není bezpečnostní kamera, kterou při příchodu přehlédl. Doběhl k Bescondimu, zrovna když se kněz zvedl, opřel se o polici a promnul si rukama obličej. Reilly se k němu shýbl.

Archivář na něj upřel zmatené, vyděšené oči. „Co... co se stalo?“

„Nevím jistě.“ Reilly mu na uklidněnou položil ruku na rameno.

„Na vteřinku jste omdlel. Zrovna jsme se chystali přivolat pomoc.“

Ta lež se mu zajídala.

Bescondi vypadal popleteně, očividně se pokoušel zorientovat v situaci. Reillymu bylo jasné, že se na nic nepamatuje – tedy aspoň prozatím. Ale vzpomene si. A brzy.

„Zůstaňte tady,“ řekl mu. „Dojdeme pro pomoc.“

Archivář přikývl.

Reilly pohybem hlavy naznačil Šarářfímu „jdeme“ a nenápadně sjel pohledem ke kodexu v jeho ruce.

Profesor pochopil. Zastrčil si tlustý svazek do podpaží na opačné straně od Bescondiho, opatrně archiváře obešel a spěchal za Reillym.

Došli k vzduchové propusti. Posuvné dveře jako by se jim pošklebovaly, než se protřpěli jejich pomalým, synchronizovaným dvojím posunem. Konečně se ty vnější otevřely a Reilly s íránským profesorem vešli do vstupní zóny. Strážce už byl na nohou a ve střehu; postřehl v jejich pohybech napětí a divil se, že s nimi nejde Bescondi.

„Monsignor Bescondi – něco se mu stalo, najednou omdlel,“ vyhrkl Reilly a ukázal k archivu. Tělem přitom co nejvíc clonil Šarářfího, aby na něj strážce neviděl. „Potřebuje doktora.“

Strážce sáhl jednou rukou po vysílačce a vztaženou druhou dlaní naznačoval Reillymu a profesorovi, ať zůstanou stát. „Okamžik,“ požádal je.

Reilly mu ho nedopřál. „Potřebuje doktora, copak neslyšíte? A hned,“ trval na svém a prstem naléhavě zabodnutým do vzduchu popoháněl strážce k vzduchové propusti.

Strážce zaváhal; nelíbilo se mu, že má oba návštěvníky nechat bez dozoru, ale musel zjistit, jak na tom Bescondi je, zatímco –

– uvnitř archivu se začaly Bescondimu vracet záblesky jasného vědomí. Zalétl očima do uličky napravo a pak zpátky nalevo – a uviděl, že se na podlaze povalují vytahané hromady kodexů a archivářských krabic.

Důležitost místa, kde ležely, prorazila jeho otupělostí jako elektrický výboj defibrilátoru. Šokovaně zalpal po dechu, vyškrábal se na nohy a připotácel se ke dveřím právě včas, aby na druhé straně zahlédl agenta Reillyho a jeho íránského kolegu v bouřlivé debatě se strážcem. Mátožně zmáčkl ovládací tlačítko a začal bušit pěsti do vnitřních dveří vzduchové propusti, jak se už nemohl dočkat, kdy se konečně otevřou. Jeho volání o pomoc se odráželo od tvrzeného skla a ohlušivě se rozléhalo archivem a –

– podivně utlumený a zkreslený výjev za dveřmi přitáhl pozornost strážce.

Měl hbité reflexy; vmžiku se celý napjal, bleskurychle sjel rukou k pouzdru se zbraní a zároveň si zvedl k ústům mikrofon, aby vyhlásil poplach. Reilly potřeboval obě ty akce zmařit v zárodku, pokud měli mít s Šaráfím šanci dostat se odtud. Přestože strážce byl stejně jako všichni ostatní příslušníci nejmenší armády na světě zdatný voják vycvičený ve švýcarské armádě, Reilly byl o zlomek vteřiny rychlejší. Vrhł se po něm, levačkou mu odrazil ruku s pistolí, druhou rukou mu vyškubl vysílačku a odhodil ji. Strážce se po něm ohnal volnou paží; mřfil mu zvedákem na bradu, ale Reilly včas uhnul a zareagoval protiúderem, který zasáhl strážce do břicha a vrazil mu dech. Vojáková pravá ruka při té ráně povolila stisk – a to Reillymu stačilo, aby mu vytrhl zbraň, vší silou do něj celým tělem vrazil a odhodil ho ke stolu. Pistole zarachotila o tvrdou podlahu a odkutálela se z dosahu strážce, který po nárazu na stůl vypadal napůl omráčeně. Reilly se obrátil a popadl Šaráfího za rameno.

„Honem,“ pobídl ho a táhl ho s sebou ke schodům.

5. kapitola

Vtrhli do přízemí a uháněli palácovými sály, aniž by jim v tom někdo bránil, jenže Reilly věděl, že to dlouho nepotrvá. A taky že ne. Během chvilky se jim v patách hnal hvizd pšštalek a dupot nohou – člen Švýcarské gardy zezdola se vzpamatoval a už nebyl sám. Kus vpředu, na protějším konci třetího sálu, se vynořili čtyři karabiniéři a řítili se k nim s tasenými pistolemi.

Tohle v plánu nebylo, nadával si v duchu Reilly. Ostře se zarazil a uhnul doleva, jen ještě rychlým pohledem zkontroloval, že se mu Šaráfí drží v patách. Archivář se probral příliš brzy. Reilly tušil, že se to může stát. Schválně dal Bescondimu hodně malou dávku opiátu. Nechtěl riskovat, že ho zabije nebo mu přivodí kóma, a pojistil se proti tomu. Očividně až moc. A tak teď musel vymyslet jinou cestu ze Svatého města – neměli sebemenší šanci vyběhnout ven k řidiči, který na ně čeká u Apoštolského paláce, a i kdyby se jim to povedlo, nenechali by je odtud odjet, když je honí celý oddíl papežských policistů.

„Tudy,“ zavolal na profesora, když proběhli další honosnou místností do výstavních sálů moderního umění v Novém křídle muzea Chiaramonti. Potulovalo se tu mnohem více návštěvníků, takže ohromný prostor připomínal překážkovou dráhu zaplněnou lidmi všech rozměrů. Reilly a jeho komplic mezi nimi kličkovali jako při slalomu. Nechávali za sebou brázdu polekaných a rozhořčených výkřiků a bylo jim jasné, že jakákoli kolize by znamenala pohromu. Pronásledovatelé se mezitím shlukli ve zběsilou smečku a proráželi si cestu davem těsně za nimi.

Reilly uviděl napravo vysoký hlavní vchod a zahrnul k němu – ale strnul uprostřed kroku, když skleněnými dveřmi vtrhli dovnitř tři další policisté. Podíval se doleva: na druhé straně sálu byl přímo naproti další východ. Rozběhl se k němu s Íráncem v patách a vyřítit se dveřmi na otevřenou terasovitou plochu nad dvojitým, zrcadlově obráceným ceremoniálním schodištěm.

Letní žár ho zasáhl jako oblak výfukových plynů z meziměstského autobusu. Udýchaně se otočil k Šaráfímu a natáhl ruku. „Dejte mi tu knihu, zpomaluje vás.“

Íránec s rozčilujícím klidem zavrtěl hlavou a sevřel knihu pevněji. „To je dobré. Kudy?“

„Nemám ponětí, ale tady zůstat nemůžeme,“ odpověděl Reilly. To už sbíhal dolů a bral schody po třech.

Zaslechl zachrastění vysláčky, a když vykoukl přes mramorovou balustrádu, uviděl pod sebou čepice několika dalších karabiniérů vybíhajících po schodech nahoru, aby je obklíčili. Za vteřinku se na odpočívadle ocitnou italským policistům tváří v tvář – to není zrovna ideální.

Do háje.

Nadechl se, přehoupl se přes zábradlí a z výšky na ně seskočil; srazil je na zem a uvolnil tak cestu profesorovi.

„Nezastavujte se,“ křikl na něj. Policisté už se zvedli, sesypali se na Reillyho, tloukli ho hlava nehlava a chňapali mu po ruku a po nohou, ale povedlo se mu vyprostit a rozběhl se za profesorem.

Bok po boku sprintovali po upraveném trávníku přes ústřední nádvoří ke klenutému průchodu skrz budovu, který vedl na otevřenou ulici Stradone dei Giardini s dlouhými řadami aut zaparkovaných po obou stranách. Reilly zabrzdil a obětoval pár drahocenných vteřin rychlé obhlídce okolí. Hledal, jestli někde někdo nenasedá do auta, na motorku nebo na cokoli jiného, prostě vyhlížel jakoukoli vhodnou příležitost, jakoukoli šanci ukrást něco, co má kola, aby odsud už konečně sakra vypadli. Jenže měli smůlu – nikde se nic nehýbalo, žádný cvrkot dálkového ovládní deaktivujícího alarm, žádný viditelný cíl. A vtom se objevil další hlouček karabiniérů a hnal se k nim z druhého konce ulice nějakých sto metrů opodál.

Reilly zapnul mozek na nejvyšší obrátky, pokusil se vybavit si jejich polohu a porovnat ji s mapou Vatikánu, kterou si před začátkem téhle smolné mise ani nestačil pořádně prostudovat. Věděl, kde jsou – tedy aspoň přibližně –, jenže Svaté město má tak chaotický půdorys, že by svou spleť vzájemně propojených budov a klikatých uliček zmátlo i nejtalentovanějšího orientačního běžce. Žádná zázračná úniková cesta se nikde nevyloupla, a tak zase nabyl vrchu pud sebezáchovy, pobídl jeho nohy k pohybu a poháněl ho pryč od blížícího se nebezpečí.

Protáhli se s profesorem mezi zaparkovanými auty a běželi dlouhou úzkou ulicí, která se otevírala na Giardino Quadreto, široký trávník před dalším muzeem, prořatý dvěma křížujícími se cestami. A vtom si Reilly uvědomil, že jsou obklíčeni. Vypadalo to, že se k nim vatikánští policisté a příslušníci Švýcarské gardy sbíhají ze všech stran. Dostihnou je za pár vteřin – z otevřeného prostranství nevedla přímá cesta k žádné budově, kde by se mohli schovat. Rozhlížel se kolem dokola a odmítal se smířit s nevyhnutelným – a pak mu něco došlo. V hlavě se mu rozbřesko na dost dlouho, aby si uvědomil, kde jsou a co se skrývá poblíž, lákavě na dosah.

„Tudy,“ pobídl profesora a ukázal na druhý konec reprezentativní zahrady – a na vysokou betonovou zeď bez jediného otvoru.

„Blázníte? Vždyť je tam jen zeď!“

„Poběžte za mnou,“ křikl Reilly přes rameno.

Íránec mu vyrazil v patách – a těsně předtím, než doběhli ke zdi, se před nimi otevřela země v podobě široké betonové rampy vedoucí dolů do jakési podzemní budovy.

„Co je to tam dole?“ vymáčkl ze sebe v běhu profesor.

„Muzeum kočárů,“ odvětil udýchaně Reilly. „Honem!“

6. kapitola

Reilly s íránským profesorem seběhli po rampě dolů a hnali se dál.

Muzeum kočárů, nejnovější přírůstek Vatikánských muzeí, tvoří ohromné podzemní výstavní prostory, které se zdánlivě táhnou do nekonečna – což se Reillymu ohromně hodilo. Hned v prvním sále zpomalil a poskytl svému mentálnímu mapovému vyhledavači druhou šanci. Holý moderní prostor přikře kontrastoval s honosnými exponáty, které hostil, od přepychových nosítek až po koňmi tažené kočáry z devatenáctého století překypující zlacenými ozdobami, sametem a damaškem; samé nádherné kousky, jedno mistrovské dílo vedle druhého.

Jeho společník se udiveně rozhlédl. „Proč jsme sem šli? Je to slepá ulička... a nezdá se mi, že by nám to k něčemu bylo, tedy aspoň bez koní.“

„Nejsme tu kvůli kočárům,“ ujistil ho Reilly v běhu. Mříl hlouběji do muzea.

Zlacené kočáry ustoupily kolekci motorových vozidel. Minuli trio mohutných černých limuzín ze třicátých let, které jako by vypadly z filmu o Al Caponeovi; ručně vyráběnými karosériemi, kulatými reflektory a krásně tvarovanými blatníky upomínaly na elegantnější časy.

„Děláte si legraci?“ neubrnil se Šaráfí smíchu.

Než Reilly stačil odpovědět, strhl se u vchodu rozruch. Do výstavního sálu se vřítla skupina karabiniérů a švýcarských gardistů a prorážela si cestu mezi překvapenými turisty. Jeden z policistů za-